

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№43 [793] • Субота, 5 березня 1994 року • Ціна договірна

Мого народу гітлошка птерннова!

Дорогі наші жінки!
Широ вітаю Вас з прекрасним жіночим святом — 8 Березня!
Нелегке наше сьогоднішня не може замарити радості приходу весни і Великої доброї посмішки.

В часи випробувань Ваші самоцінність і працелюбність, чесність і розважливність є основою і взірцем громадянської мужності і людської гідності, джерелом наших сил і сподівань на краще.

Вірю, що разом ми подолаємо всі негаразди і труднощі.

Низький Вам уклін, велика подяка за

Ваші повсякчасні і немигнучі доброти і любов, чуйність і толерантність, щирі серця і мудрі душі.

Бажаю Вам особистого щастя, душевної злагоди, а головне — твердої віри у власні можливості, у добре майбуття, чим завжди відзначалися жінки України, чим славні вони у всьому світі.

Добре, здоров'я, любові, всіляких гараздів — Вам і Вашим родинам.
З глибокою повагою

Президент України Л. КРАВЧУК

Тарасові Шевченку — 180! Хочеться, щоб час не анотував різнобарв'я — нехай похмурі — сірі, жгучі — червоні, трагічні — чорні, чи то радісні — блакитні, сонячні — золоті нитки складних переплетіння життя генія українського духу. Давнись, невластивий час і з самої кавки почне анотувати... Хай переможе його наша пам'ять.

Ось таким з'явився Тарас Шевченко влітку 1859 року київський портретист І.Гудовський. А яким його знали друзі (не хрестоматійні істориків), як дізнається з книги «Життя Тараса Шевченка» (неадаптований текст), уривок якої — на 6-й сторінці номера.

Країни в світі знають через їхніх дітей. Країни ростуть разом зі своїми дітьми, молодістю з ними. Од віку до віку.

... Оксана Баял за останні місяці підросла на кілька сантиметрів. Не треба пояснювати, що це означає для спортсменки, якій потрібне таке гранично гармонійне єднання плоти і духу, щоб в інших дух перехопило від філігранної майстерності, від спорту, який переростає у мистецтво, від сили грації і грації сили.

Оксана зробила все. Навіть більше того. І не вище в золотий медалі справ.

Хто її вже не казав, що Україна — держава молода. Так, держава молода, а країна древня. Вони зростають разом — Оксана з Україною, і Україна — з Оксаною. Щасливого зростання! І лету!

Фото Володимира РЕПКА.

ОДКРОВЕННЯ

Напередодні жіночого свята ми звернулися до декотрих з відомих в Україні чоловіків з кількома досить особистими запитаннями.

1. Як ви познайомилися із своєю дружиною?

2. Як святкуватимете 8 Березня, що приготуєте, що подаруєте?

3. Ваш улюблений анекдот про жінок.

До того ж опитувані чоловіки власноручно написали вам, любі подруги, свої вітання. Все це — сьогодні в номері.

Юлія Бараневич, «Голос України»

Те, що Григорій Местічний, якого я знаю понад 30 років, досліджує народне мистецтво, для мене і для всіх, хто цікавиться мистецтвом, як і те, що в день 1 січня 1994 року в Києві відбувся його новий виставки, це означало, що він або заховав, або пише шедеври документально-філософського прозе знаменитого гонімих. А шедеври Григорія збірали писав не тільки з палкої любові до мистецтва, а й тому, що істи йому теж хотілося. Хоч він і не писав і не малював, але виставки народної творчості заробляв копійки. А заробляти неелегантно народнокомітетським чи іншим чином, до яких партійні ідеологи ставилися, як до торгівельного слуги, Григорія кохали і жували. Снабо, секретар ЦК Компарції України з ідеології, обізвав його свого часу формалістом і абстракціоністом, заважав, журналіста, мистецтвознавця... Та про мистецтво і вагати заробляти Григорій не міг. А якщо за великим рахунком, матеріальна сторона життя його завжди мало обходила. Якщо не ці роки Григорій і дуже злимався, то його все одно мало цікавила: один і той же китайський плащик (це відомі, як гризляк «Моска-Пекін»), один і той же костюмчик...

Нове життя природно і органічно закрутилося скарди за законами діалектичного спіралі, де поїли, асфі, прости, фелікс... так само малозначимі, карбон-но визнаю, що тут випадає, а що — законамисті.

Ти, як тепер відомо від астрологів, яке, навіщо, випадки... — геть усе запрограмовано планетями. Йі топу не дивуватися, що такі знамениті тепер Іван Марія Приймаченко, Марія Пособуч, Ганна Верес на інші, власне, як і сам Григорій, відважувалися, реалізовували свої ідеї до досягнення успіху збігли обставин. Це з одного боку. А з іншого... Он поспухає...

«Ось вона, діалектика кольору!»

А залоного до цих подій у Києві проходила виставка образотворчого мистецтва з традиційною тоді назвою «Радянська Україна». У розділі прикладних поруч з картинками Марії Приймаченко яспіли дитячі малюнки Григорія на загальному налісному: «Григорій миткував ціми роботами у компанії з Григорієм Сивинією та Онуфрієм Візюком (теж учнем Войчука, одним з тих, кому понастою на цілісті після «гугалін»). Григорій Іванович Сивиня миткував заклопотано: «Ось воно сакто! Ось вона — діалектика кольору!» Продовжують Марія Овсєнкіна, Ганна рошпач у Іванкові про перебори тліаїт, побула у Філіалі Кітійської фабрики імені Т.Ш.Щербаченка, де виготовляли ці рупинки. Іх агто-

айні. Навіщо я тоді лишинсь жив-туту?

Тут Григорій і розумівся. Захпнати треба було й цього чоловіка, бо йому палало звинувачення у шабярніцтві. Стали шукати з Марією Маркелівною хоч якісь документи, свідчення. Вона відірвала стару скриню. І раптом... Чорне покориало, що лезало на дні, лаче співало й плакало, шось хотіло розповісти... Григорій затмував фронт. Подивився на Марію Маркелівну «або мій син, як ітмо на фронт, попроси, щоб і витягла йому скатерть...» Не вернувся. І північло чорне покориало... Григорій зрозумів, що до його руги потрапили шедевр, а який він невідомий, якийсь як, найперше до Пекіна. «Так, цей шедевр з шедеврами...» швидко підтвердили Сивиня Михайлівна, бо розуміла, що швидкоати не можна. Марії Маркелівні загрозували судом, штрафом з астрономічною цифрою. А далі...

ЗНАЄТЕ, ЩО СКАЗАВ ПІКАССО?

Чому Алла Горська не купила французьку кофточку...

Не знаю, кому першому ставло на думку підняти в 1962 році прістак: народно-демократичного мистецтва. Григорій переконаний, що таку уважність могла дозволити собі лише Сивиня Михайлівна Дмитрієва, учениця Василя Кричевського... — неважко, розуміти, хочеш, талановита людина. Вона була знаменем народної творчості від Мота. Після війни відкривала народні промисли, турботливо збирала зцілілі першачи й їх творців. Художників жартували, що її комуністка встелена тілами — сюди відку-силь з'їдливих талановиті майстри. У Києві створювалася секція народно-декоративного мистецтва.

І щоб надати вагу цій справі, Сивиня Михайлівна приваляла Григорія, що молодішу тоді мистецтвознавця, котрий представляв інтереси Марії Приймаченко, що хоча відміняла її не мистецтво, але виставки з'їзх художників. Але як не зробити? Народне мистецтво народноцітнівали навіть професіоналізми художників. На виставці народних художників у Марії Приймаченко і Алла Горська купила картку майстра за вчуваю високу ціну. За 60 карбованців, як Віктор Заремський, П.човчик, віддали їй на французьку кофточку. І то був перший випадок, коли Марія Приймаченко і Алла Горська купили картку майстра. Адак Міністерство культури й платило Марії Овсєнкіній за роботи по 10—15 карбованців...

Ну, в коли стали обговорювати кандидатуру Марії Овсєнкіній як можливому послання від українських художників, Григорій вступився опис. Усім художникам корпівало таку — не престижно, хочеш, сподок розширення, кандидатів гарничено обговорювалися. І до Марії Приймаченко черга все не доходила, і навряд чи дівчала б...

І тут раптом. Сполотнілися Сивиня Михайлівна — огрида, з важкою акцією, як бачити, що вона входить на сцену і звертається до залу: — Товариші художники! — Йі важко говорити. Зда великий, мікрофон — розвеші. Йі вважали вас Ма за Марію Приймаченку! Це малодушно палити, але велика народна художниця. Знаєте, що сказав про неї Пабло Пікассо?

А Григорій в цей момент став не до жарти. В який зробив шок. Пабло Пікассо, формаліст, абстракціоніст — і який соціаліст, фолклорист... Ко-лі б який миткує не переривається Марію Приймаченку?!

Тим часом, Сивиня Михайлівна вийшла з рая і нативно носила на всіх цих фолклористів, кандидатів, журнати, комуїстів, комсомолів з таким напором, що вони затмували подки:

— Він сказав, що не гнітяться художники. Якби український народ має тільки один Марію Приймаченку, то й тоді їй міг би кинутися перед усім світом!

У віді вимисла, як кинуть у таких тривається випадки, тривожна тиша. Григорій в очках потемніло. А Сивиня Дмитрієва переможно сіла на своє місце і спокійно звернулася до нього: «Ну, як і ти утєра? Хай тепер не проговорюється. Йі подивляйся на який!»

Так, найбільше голоси тоді забрала Марія Приймаченко, яка й була одним з дев'яти розсожених з'їзх художників од України. А щодо високу Пікассо, то він пішов після цього гулати по статтях і книжках. То стосовно Катерин Візюку, то стосовно Марії Приймаченко... Ма не знавмо достеменно, сказав же якийсь художник такі слова чи ні. Але те, що ці слова — істинна правда, знаємо всі.

ром записався Ганна Верес, дочка знаменитого Марії Пособуч, чий твори це з 20-х роках врявали Париж. Хоч таланти дочки були безсмертні, хоч вона зарекомендувала аспірацію індивідуальності і бодіаїтним смаком, й твори дочки не виставляли безсмерно, інкогнато. Комуш було вгидно подати шедеври народних уміальців безлічю колективом. Григорій написав тоді статтю в «Київській правді», де все назвав своїми іменами...

Але деталішче, серйозніше досліджувати мистецтво цієї талановитої жінки йому привелося дещо пізніше. Тимор же він знав, який велике горе. З ким вони й приїхали до Григорія.

Ох і справа виласяся! 38 років слышало відтоді, в й доі Григорія найт'яв все діючих осіб, найтоніші новості народноцітних колій. Він відкида тоді своє журналістське досліджування, що довести бездумнім соціалістичним, іл заважували Марію Маркелівну Пособуч у прип'єсті робочого стажу, що вони борю-крити, хоч, який (говорю), на буюю залому, формально порушення мало місце. Та стара жінка його просто не вважала. Певеніші документи оформили одиошопачем П.сина. Він бачив, що в українській мові пречепитися до тих років, коли Марія Маркелівна, працюючи ткалею, по-зачітано у сільській прибрала. Потім їй кава Григорій: «Йі мусио дожити матері його друга, котрий загинув на

Коринній Сіпці художників України, врявали унікальним автором Марії Пособуч, приймають її членом спілки без проходження потрібної в тактих випадках справи.

Цей комері і тримав у руках Григорій Абрамчук, коли його англі-каки на засіданні комітету Міністерства соціального забезпечення УРСР, щоб розробити статтю на чергову статтю в «Київській правді». В цій піднесеній публікації Григорій популярно розказав усім без винятку припадкам собою, який вони гуглі й байдужі до людини. Це зареєструвало кожен, хто одів, слухачів розповіді очевид-ча про її невідомі «роботи»...

А тоді... Григорій врятувала тактов-ність і хитрості мітратури соціалістичного Фелораса. Він пона-пресподіо зарекомендував Марію Пособуч замість тих двох років уже творчий стаж члена Сіпці художників України. На тому закрити справу, а який віддало воно багату грошам, витратено силу-салену й іх перші, чимало ділі життя. І все це могло іти в пісок, розлетілася в прах у сніх будинок, коли б... Коли б не чорна похоронна Марії Пособуч. Як історія і мідіація чорно по-кравало. І зразу ж аспіраційним, бо знову-таки, як у вибачливих узорат талановиті майстри, так і в житті коїтної людини все сплітало, зна-сказувало і вважало. Хоч і впродов-ж, але сказав, що випадково тут нічого нема. Приїхала? Вуді ласка!

«Дівчино!»

Вн велика людина!»

У 1965 році Григорій не прийняв до Сіпці художників України. Хоч його рекомендували такі особистості, як Іван Вроні — перший ректор Української академії мистецтва, Григорій Довженко — соратник Михайла Войчука, Іван Гончар — один з найвідоміших тоді художників та навіть на-родного мистецтва. Йі заспокоїли, а такими рекомендаціями можна зразу й на академію йти. А Григорій дали відповісти — і саме тієї миті, коли май-ма не вирішувалося на його поручити, а саме тієї миті, коли Сивиня Михайлівна вважала, що Местічний шовілі-стися у підпаві маломистецтва творів Марії Приймаченко. Тобто картини Марії Овсєнкіній на блонумі їх не вважали народної творчості, з'от на колористично... (Закінчення на 4-й стор.)

У ЦЕНТРАЛЬНІЙ ВИБОРЧІЙ КОМІСІЇ ПО ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Законом України «Про вибори Президента України» організації і провідники виборів Президента України покладено на дію Центральної виборчої комісії по виборам народних депутатів України.

У зв'язку з цим повідомляємо, що Центральною виборчою комісією по виборам Президента України прийнято рішення про проведення 252196, м.Київ — 196, пл. Лесі Українки, тел.296-42-97, 296-13-51, 296-30-71. На цей час м.Київ Центральною виборчою комісією, на який можуть надіслати позачергові виборці та юридичні особи до Центральної ви-

боїрної комісії по виборам Президента України під головуванням Л.С.Смич.

Розглянуто питання про утворення виборчої округи по виборам Президента України. Комісія прийняла постанову про утворення в Україні 27 виборчих округів. По одному виборчому округу утворено в Республіці Крим, у межах коїтної і об'їтностей, а також у містах Києві та Севастополі.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ Про регулювання рівня торговельних і постачальницько-збутових надбавок (націнок)

З метою оперативного вирішення питань щодо стимулювання реалізації продукції вітчизняного виробництва постановляю:

1. На частину згаданої статті 2 Указу Президента України від 3 жовтня 1993 року № 308 «Про зміну щодо стимулювання темпів зростання чистого валового внутрішнього продукту України за необхідності здійснення регулювання рівня торговельних і постачальницько-збутових надбавок (націнок) у межах граничного рівня, встановленого згаданим статтею, та номіналь змін до переліку надбавок (націнок), на яку не повертається обсягівна торговельних (постачальницько-збутових) надбавок (націнок).
2. Цей Указ набирає чинності з дня його підписання.

Президент України Л.КРАВЧУК.

м. Київ, 2 березня 1994 року.

5 березня 1994 року. № 43 (793)

ШЕСТИСТРУННІ ТОКАРІ

100

МАМИН ДЕНЬ БЕЗ МАМИ

Між іншим, він був істориком і краєзнавцем. А ще і дуже свавільним, як і всі інші наші аристократи. Коли вийшли з міста, він сказав: «Відтепер я буду називатися князь Миколай». Князь Семенов сам. Так він і виступав істориком і краєзнавцем. І ще і свавільним. А ще і дуже свавільним, як і всі інші наші аристократи. Коли вийшли з міста, він сказав: «Відтепер я буду називатися князь Миколай». Князь Семенов сам. Так він і виступав істориком і краєзнавцем. І ще і свавільним. А ще і дуже свавільним, як і всі інші наші аристократи.

ка яка ніколи не з'являється в поточному будинку, а йде до сина чи не похвалює, а по Сербії різьблять підмошники до божого «давнятого» дітей — ах, Сербі, Сербі, як вони зацікавлені в дітях! Подіду, до Нюмачини, але Сербія — це не просто і це задоволення дитину хворю розвеселити на різних святах. Служ-но нею не абсолютити, тільки агресивізм — хоч і відбавляй! Кра-півельні хлопці! Знаходяться багачі бакачів, його виступи-ють! Але нікому не дати-другий додому, поділяються, почи-тають історію історії хвороби — наслідок пологової гісти-а — не наважувати, «хворі діти не потрібні нікому!» — повір-те, господа! дитина, бачу, з 20-річними ставами.

(сміється на 7-8 стор.)

І ШВЕЙЦАРЦІ НЕ ВСТОЯЛИ

Public Health

«Ваші усмішки вселяють віру...»

Микола Жулинський,

віце-прем'єр-міністр України
Вибач, що так довго тримав тебе у ємійдні. Вибач, я на цих телефонах, як на фортеці й граю. Те перо що розмова? Про жінок?

1. З дружиною познайомився у Луцьку, ще коли не здогадувався, що вона може стати моєю дружиною. Бо Галина ходила до школи, а я вже працював підсобним робітником на електропаратному заводі. Потім навіть здобув 2-й розряд слюсаря. Більшого, на жаль, не зміг, — математика. А зі мною працювали товариш Валентин Євтушок. От його рідною сестрою була Галина. А обомалим ми значно пізніше. Галина вже навчалася в Київському політехнічному, а я скінчив заочне відділення факультету журналістики КДУ.

2. Я більше скляюся до свята День матері, і моя дружина також. Була не оригінальний, але найбільше хотів би поздравити своїх жінок, а їх у мене аж три: тесть, дружина і дочка, по буквіти філол хч проліс-ків.

3. В так свато не випадів розказувати анекдоти про жінок, навіть ікаві. А щодо анекдотів детето то мені пригадується давня ринська алегора. Богиня жини і халібортста Церра обохала поля. І раптомо почула

*З Олександре, Олександре,
Вибач, ви не можете бути моєю дружиною!
Вибач, ви не можете бути моєю дружиною!*

жалібний голосок, що долиная з гучнішим зовогом колосств. Це жалілася волошка, що зосім несприятливо у полі. Людина потрібна вигода-зерно, а не краса. І Церра змодстванася: «Я подарую тобі колір пасторового одягу. Ти будеш, як скалка старого неба в золотому колосств». Бо крім до-бропорядку ще мають бути краса і віра. Золоте і блакитне — в нашому прапорі! також подсувають ці кольори. Тож хотілося б, щоб і наші люди не забували, що крім батгастаа є й інші цінності.

4. Якщо посміаються жинки України, є наші, віра й любов!

Ваші усмішки, дорогі мої жинки, утворюють найкращий символ, послав-ляють віру в перебористі наших тяжких проблем і дають тривогу.

Не випадково Україна — жіночого роду, не випадково тендітна і мнужна Оксана Баюл стала символом України.

Олександр ПІЛАТ, «Голос України»

Мустафа Джамаліах — лідера Маджлісу кримськотатарського народу — знаю давно. Власно, відтоді, як він 1990 року назавжди повернувся до Криму. А депортований був звідси разом із батками і всім народом у шестидесятому віці. З дружиною Мустафи — Сафірою в погромахиса шойно. Вона розповідає про своє нещасне життя. І а жокимось реченні — бл, але не за себе (а й досі вважає заміати блато страждана) — за свій незелений народ.

— Сафіро-халу, як ви познайомилися із своїм майбутнім чоловіком, Мустафой?

— Після закінчення Таврицького інституту інженером моя а привадила в узабелітний міст Яхпалла. Якіхось кримських кримських сім'яа дома дуже неполюбива за доло своїх сім'яйчиків, за ставлення всього народу, котрий перебував на засланні. Вечорами і мочі їдасялися у їдні чутлі голоси радості-їх «Свобода! Чоловік Америки». Отоді й діалася, що а далася Якут, занесяний снігами, перебував наша людина, яку переслідували. Сидити заручений ставий було заборонено, а отворе карали, тоді а оте-мидно, аперше глибоко усвідомила, що сила людини — силиться від сили вбачи. Стали шукати людей, котрі б знали Мустафу. Одиного разу випалоко доїдася, що одні із знайомих хлопців листувалися з ним, навіть бачили до Якут, хотів там пролісатися, але його заперили. Мустафа надіслася з ним записку, а його перше повідомлення було, що він в Криму надала в далекій тубі. Той ми й звинувачує, в став дружиною Мустафи і дала слово будь-що повернується до цієї людини. У жокитого того у року перебула до Якут.

— Чи бачили, а як ваша люта була?

— Ні. Мустафа — символ мужності, символ боротьби за національну свободу. Людина, котра так наполегливо протистояла тодішній системі розкурку, ані не має права амажувати, бо за ним — його народ. І домажала всім, чим могла.

— Власно, Сафіро-халу, ви повторили подоби роздумів, ані до дружини-депортки?

— Я не думала про це. Але а жакти бувало збігли. Історія також повторюється. От коли б ми й знали краше, можливо, менше принусялися б помилок...

САФІРА — ДРУЖИНА Мустафи

— А ваш син Хайсер, якому вже пішов тринадцятий рік, де народився?

— В Якуті, у селі 81-го. По році, попри ці несприятливі, ні росте розумний і сміливий. Відався у свого батка. Вивчав турецьку й англійську мову, у цьому йому добре допомагає Мустафа, який досконало володіє ними. Хайсер має успіхи і в школі.

— Коли був найважливіший момент у вашому житті?

— В 1983 році. Після 16-річного перебування в тюрмі і концлагерях Ойсла, Приморського краю, Магадана, Якут Мустафу знову вислали на допит. І він бере мовчати, будучи переконаним, що його не відпустять назад.

— За що жоді він потрапив в немильстві владі?

— Помер його батко. Мустафа дуже хотів виконати заповіт батки: поховати а Криму. Але цього нам не дали. Поховали, як то кажуть, на дністах до Криму — а Тамаші.

— А найважливішим був для вас, зачіпачи, день повернення до Криму?

— Це так. І сьогодні, випадаючи і вкотре переживаючи все, ми бачимо, що там, у чужих краях, жили значимий життям, властиві нам коханий кримськотатарський сім'я. Веса наш народ випробував усі чариди тоталітарного режиму, в ми — трошки більше.

— І от ми, Сафіро-халу, живете в Бахчисар'ї, селі ж, до свого рідного міста, повернулася і ваша мати... Про що мірєте сьогодні?

— На реї створеному Лігу кримськотатарських жінок, яка займається охороною материнства й дністах. Установчою конференцією ма відбудуть п'ятого березня. Хочемо аста-новити найтісніші контакти з Союзом україн-Тюк Криму.

Лідія ТИТАРЕНКО,

«Голос України»

«Я НАСЛИВА БУТИ ЙОГО ДРУЖИНОЮ»

...Казати, через жінок можна кро-чипи знати чоловіка. І я не могла не запитати його за це, поспідиючи зустрітись з Павлом Франківським.

— Павле, чи сподобався ви ко-лись стави дружиною посла?

— Що він, я уві сві не снілюся... Хоч у народі кажуть: доло свою й на коні не об'їдеш...

— Хто він? Звідки родом?

— Народився я в чудовому краї — на Гуцульщині, у селі Дубнях. Батки ми були прості селяни, одиак наші були одиак селяни, сповнені гідності й самовпевнені. І дити своїм захоували у такому краї. Бас було троє, а — старша. Після десятиріччя вишлася у Львові, в технікумі. Згодом закінчила вуз в Івано-Франківську. У 1972 році на прохання партійного літературного заступника мого брата Олега. Тоді й і сповна відчула «увагу» до себе «компетентних» ор-ганів...

— Але не ає азіаляко ас...

— Навпаки. Працюючи вальничком експериментального цеху не швидко виробничі в Івано-Франківську, очолила осерок української Гельсінської комісії «Визволення Руху, і відігравала, що перший національний жовто-блакитний прапор, піднятий у ті роки в цьому місті, пошла а.

— Саме тоді він й зустрівся з па-влом Лівим, а в мене, пам'ятаю, Івано-Франківськ — його виборчий округ.

— Так. Ми познайомилися під час передвиборчої кампанії. І стала його до-мірною осерою. Вступила до Лева Григоровича велику повагу. Він був ілю-мене людяною а легенді, близькою і, водночас, недосконалою. Коли його обра-ли депутатом, а радла батка. Перед від'їздом до Києва розлучилися вели-ми друзими. Так мені у асному разі здавалося. Аж поки не пролунав його телефонний дзвінок. Відразу по приїз-ді...

— Лево Григорович запропонував нам стати його дружиною...

— О, не було зосім не просто... Я втаалася: що скажуть мої дорослі до-пикі (іх у мене диті)? А а'терого онука? Уважале, а який «примадом» мені по-трібно було азіаляків? Лево Григорович сам розв'язав проблеми. Зателефо-нував Львів, згодом Ірпінь, потовари а ними і... попросив у них мої руки.

— Відкож азіаляко троє роки...

— І промажувала коши, мочов одла мити. Життєво ми дуже добре і дружию. Я шаслива бути його дружиною.

— І це одне азіаляків азіаляків, Павле Наїде: чи азіаляко подружжя жинки Лева Григоровича?

— Це помітили наші друзі, азіаляків. І... навіть відсудила канадська преса: «Імпресу відірали амбасадор України Лів'янако — як завжди у азіаляків, мо-вло, безагодно випростуюмою костюми, зі смаком підбіраюмо краваткою».

— Це, мабуть, не так про нього, як про ас? Він за фалом — модельер-с-труктор, азіаляків?

— Так. Лево Григорович був вели-кий аскет. Бо 27 років його перебування у неволі не могли не вплинути на характер, азіаляків людина.

— Тоді свеса його деме азіаляків?

— Духовні... ні. Він, як раніше, дуже любив класичну музику — Моцар-та, Баха, українську духовну музику. З народних пісень його улюбляли — «Я сьогодні прош до вас сумно». Вагали, але не сприймав чогось дріб'язкового, при-земленого. Його бачило високе, неперес-лене, глибоке. З поетів особливо навику Івано Франка — його поезія й філосо-фія.

— Павлі Наїде, за відносно короткий час подружжю життя ви так проник-лися душой, натхнені і улюблені ним свого чоловіка, що інша жинка і а до-вге життя не збагне...

— Я шаслива. Помирте, це не просто слова, а став моїм духом.

— Дякую за широту. Хай Господь Бог буде азіаляків до вас і вашої родки-ни!

Сорокаріччя Микола Устименко — кримський міліардер, президент виробничої корпорації «Азіаляко», ко-тра має широку мережу ідеаль, кафе і ресторанів не лише в Сімферополі і азіаляків, а Криму, а в інших регіонах України. Батко двох ді-тей: Дочка Вікторія вчиться на другому курсі Сімферопольського філіалу економічного університету, син Боден — семіаляків.

«Це було кохання з першого погляду»

1. Ми вчилися в одній школі, сім-феропольській № 3. По-справжньому стали друзими, коли а був у десято-му класі, а моя майбутня дружина Тетяна — в дев'ятому. Потім була робота — Тетяна дочекалася мене і ми одружилися. Зустрічались сім'ять років. Я азіаляко, цілком перекоаний, що це (хай не смі-ються скептики) було коханням а першого погляду. Ми досі любимо одне одного. Власно, а Криму, а в інших регіонах України. Батко двох ді-тей: Дочка Вікторія вчиться на другому курсі Сімферопольського філіалу економічного університету, син Боден — семіаляків.

2. У колі сім'ї. Власно, не тільки в кафе «Тетяно» — гіб-нотис сім'ями наші друзі. Я дуже люблю компанію, люблю ба-статися, хоча сам зосім не вжа-аю ніяких алкогольних напоїв. Готувати нічого не ммію, це завжди робить моя дружина. Але в березня передоїаляків

наші чоловіки. Що подарую? Обов'язково каві, і Тетяні. І дочці Вікторії (до речі, аоне має окрему квартиру). Я дуже люблю герний посуд. Збираю його, колекціоную, навіть антикваріат. Отримі дру-жині, і дочці дарую подарунків — набори найвишуканішого посуду.

3. Хочете анекдот? Вудь ласка. Він: «Мене море, мій тато став ба-нкрутом». Воне: «Цей старий дурен-вост-таки знайшов спосіб не розду-чати».

4. Дорогі мої пані! Не в гротпах шаста, а в їх кількості. (Анаторген).

— Як зникну Микола Устименко вручає акції корпорації «Азіаляко».

*Дякую, мій рідний!
Ніколи не втрачати а в джанах, а в моїх
мислях.*

М. Устименко

Лідія ДЕНИСЕНКО, журналіст; Олександр КЛИМЕНКО, «Голос України» (фото)

САРАЄВСЬКА ЗИМА

Аеропорт

Сараєва так просто не відстанешся. Тут нічого не ходити, не їздити і не літати. Виняток — лише машини УНІХП — міжнародна гуманітарна допомога, а також цітки АНПРОФОР — митроворчаків сил ООН.

...А коли нарешті АН торкнувся бетонної смуги сараєвського аеропорту, я вже здогадувалася, що від трапу до укріплення з цинтій і мішків з піском в асфальтовий аеропорт що відстань треба долати швидко, якомога швидше: ліній фронту — в ста метрах — як була, так і залишлася. Напередодні нашого прильоту під час посадки було обстріляно німецький літак з гуманітарною допомогою.

Сараєвський аеропорт — місце життєво важливе для усієї Боснії. Тут шотландці щонайменше зустрічаються на найвищому рівні перші службові особи трьох протирічних сторін. Портовори тризвучать чечню, побозано, в межах етнічності. Доволеності, судячи з розвитку подій в Сараєві, на Ігмані, а Іліжде, в Гробовицях, Горазіде. Віскою, Земне тощо, порушують постійно.

Усіх дідагатики громадян Боснії — і чоловіки, і жінки — алаажують за військовозобов'язаних, будь-якої мити вони можуть бути прикликані до війська. Тож резерв в армії боснійських сербів, мусульманів чи хорватів невеликий. Живих тут багато. Шоправа, мерхатх тем...

Дотик

«Блакитні ласки» ООН в секторі Сараєва — це білий вантажівка Франції в Україні. Вони за оновленим статусом, здійснюють різноманітні митроворчаків місію, не можуть, так би мовити, втручатися в хід історії як бойові одиниці.

Ми хочемо закінчити війну і переможемо, якщо АНПРОФОР забереється геть, — резюмували сербські військові польові чек-поінти в Пале.

Молитва

На Водокресе задзвонили дзвони православної церкви в Сараєві. Вони навіть не дзвонили — вони ревели. Меланьскій, синій, зшуджений, як сушена груша, протірець роздавав парафіянам проскурки.

За два квартали звідси відправляла вранішню службу мурда, і стародавня мечеть зі схиженими мітками оскіями на фасаді оминалася пригуджено дуною із святого писання Коран. Я знаю, що єдине прохання, єдине — найбільш виражене, що промовляли під селіпсами семінарної церкви, костюлю чи мечеті, — це благання зупинити війну.

Тарифи

«Кованю» — найпоширеніше слово в Боснії. З коніонем сюди надходять гуманітарна допомога. І хоч би яка то була місія, нема гарантій, що ковай не обстріляють з позицій, з гірських ушетили, біля чек-поінту.

...Восени, побратимів із Сараєва, а була цілком утишна, що увесь цей жах скоро скінчиться. Тиждень, місяць ще — і все. І біліна мідє за мизидімою. І бажка артилерія почати... І абіаносець «Розв'язати» крутіе кормою від безривів Адриатичного моря. І снайперів побратимів своє кохання їм, а тише скористати мією в Гробовицях — ширє впривітє кладовище — це маламачи.

...вони ж могли, хрестів, гранатних брив з напівбісмієм і зіркою Давида — прохотити перша ліній фронту. І хлопчики в уніформі білизни не будуть по діловому, за бісма праблизми тактичного мистецтва обирати диспозицію, стобл білизн надійний, наптон солідний і не брешутьми на мущку коло протиблизки.

З настанням зими в Боснії і Герцеговині війна закрити... як гірським серпантиником, — з новою силою, з новою злізстю, з месалоботото останністію...

Я розмовив про Сараєво, яким побачила його кілька тяжких тому. Вибрав мене, боснійцю, сербе чи мусульманин, бо твого життя я не знаю і голос мій слабий. Вибрав мене, бо зобсім недобого я була на твоїй війні. Не роком, як ти. Можливо, ти обурився, що стільки бажаного, стільки надобитого тебе, бинустало. Але прбавало, увесь той час, що я була в твобій воякдині місті, увесь — що вилкався струсівся в єдиний клубок болю. Навчє з ішого мого життя. Вибрав мене, якщо ці слова тобі не до подобий. Може, а небезпечно? Може, й ти, так само як і я, не розумієш — з чого уся ця війна, і тоби теж нестерпна болаче дитинстві на свіжі навороти мого, що наче горючі гранати на чинирати Лева на футболожному майді в Кошіві. Можливо, й ти теж, як і я, уробилимось, що не — бажалила, коли крок, багатто крок, і що рука, яка відчула подібність людської млаті, коли закрується в неї штик-ніж, коли нідіри бже відчула збудий замах куластучої кроби, — ця рука не зуминиється.

з вікна розбитого будинку. І якщо ковай прохоті спокійно, без пригод — це скоріше щастливий виняток, ніж правило. В Рогатині наш ковай, що направилися в район Желі до мусульманського анклаву, серби трусливі, як могли, мало палюють в машини не зривали. На іншому чек-поінті було обстріляно канадський ковай — два убили... Канадці везли продукти машини з емблемою ООН.

Кованес — ланцюжком БТРів — перевозять людей, обияний полонених з концоборів. Ковай супроводжує процесію під час обміну мертвими тілами. І мертвими, і живими противники обмінюються, так би мовити, за ступенем знущаності. Іні виватного начальника — мусульманин може «йти» за десять — п'ятнадцять простих громадян сербської чи хорватської кроби. І навпаки. Може бути й власна платія за полоненого чи ціле мертве тіло — кілька десятків тисяч німецьких марок. Отці тарифи.

Укрбат

...Український батальйон під прапором ООН у Боснії відіспер має бути збільшено до 1200 чоловік. До першого батальйону прибула група місестер. Це вівдрало. Хлопці, котрі мешкають в суворих казармах маршала Тіта, дешо повеселіли.

Другий український батальйон за початкомм задумом командування сил АНПРОФОР має дислокуватися неподалік Вукотара. Там не стріляють, там більш-менш спокійно. Довго-дого вагався наш парламент, що ж відповісти ООН: давати згоду на додат-

кову чисельність чи не давати? Зголосився нарешті, погодився. Тепер події змінюються, святе місце порожнім не буває — Укрбат-2 має дислокуватися в Горазіде. Небезпечна дорога — півтора метра зашириши. Прискривши виражми крізь ліній фронтів, вздовж неприємних війнних полів, мусульманська територія, сербська територія, знову мусульманська... Нескоріше місце — Горазіде. Небезпечно... Дай Боже, щоб наші там поталанило, щоб усе минулося.

Ріфа

Неподалік Марінової Дюри по вулиці Крачичева в центрі Сараєва в ста метрах від ліній фронту на четвертому поверсі вистоятого будинку, де, як і всюди, замість віконного скла, розбитого вандомом і кулями, — поплітенова плітка з АНПРОФОРівських мішків, живе стара мусульманка Ріфа. Вона з духом і природи даром упевнена, — рідня болгарки Ванги. Ріфа не ворожить на картах. Це знання вона зневажає. Стара піспівувала Ріфа виспала на стіл сорак зморшків білий кох ходити, торкається їх суніми в адулатичний закосте-ніліми пальцями і передеркає долю. До Ріфи ходять лише в крайньому разі, не розваг і цікавості заради. Знайомі дільться з Ріфю жербачкою своєю їжею. І то — їною.

Стара Ріфа мені сказала: «Нічого не бієся. Куля обмане тебе і околом міня не зачепить. Твій англій охоронити тебе». Тоді я вважала, що такі слова мудра жінка може всім і всім дає надію...

Ріфа назвала й ім'я моєї мамі, сказала, що син склав іспит на «відмінно», пошкідувала, що заховарі мій батько... Зидки вона могла знати це, якщо я сама про те не мідала?

Я часто загалю тепер, що пророчувала мені Ріфа. І розумію, чому нічого не лякалася, коли йшла, не в бігла, а просто йшла вулицями містом через Миланку напроти з горі Трєбівачі нас від часу страїло по жиних мішнях снайпер. Хлопцє — я бачила — намагався прошикнути мостом, він майже доби до укріптея робітної машини. А його снайпер пораня у ногу, хлопцє кричав і поіз назад.

...Я запам'ятала тоді в Ріфі: коли війна закінчиться? Стара мовчала прависцю зривалась зі стону квалосто і ховалась цєй скарб подалі. Вона не відповіла. Можливо, не хотіла, а може, не знала...

Реклама

ШОКОЛАДНА ГЛАЗУРЬ 60 МЛН. КРБ/Г.

Какао боби — 36 млн. крб./г.

Какао порошок — 26 млн. крб./г.

Змешувач какао масел (супершоколад спеціальний) — 76 млн. крб./г.

Красочні коробки для конфет фінского производства — 6 тис. крб./шт.

Пластиковые упаковки для конфет к пищевых продуктов — 6,64 крб./кв. см.

КОНКЕТЫ

Телефони:

(0622) 90-40-51.

35-15-84.

Факс (0622) 99-11-81.

Телекс

115762 OVEN.

в любом ассортименте
по цене производителя.

У нас дешевле!

Подорожуйте з фірмою

«АЛБИС»

ВІДПОЧИНОК
+ БІЗНЕС

Грише — тиждень тури \$220 з авіаквитки.
Орандія, Туреччина — 5 тис. тури по замовленню.
Сербіанський мотел, шоп-тури.
Індівідуальні тури «з крїзми на замовлення»
на 70 краях курортів світу
Проводимо перекладацьку загордочних
послуг

Не зовіжайте — чекаємо на вас!

416-22-30 (з 10 до 18 год.).

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, «Голос України»

Якщо здивуєш — переможеш

4 березня Володимиру Івасюкові виповнилося б 45 років

мця української культури, європейського і честь будь-якій історичності вона підні, спростовували го-лого мовчанням.

мця української культури, європейського і честь будь-якій історичності вона підні, спростовували го-лого мовчанням.

...ну якого зійшла на
мистецтва-протести проти
палеслава до Гельсін-
кі на сторінках самви-
тиско закрилися на
кіскаса мого нахабно
в бонім холуму з зу-
кабінетна. Ізаскочу
літ Імперді, від Балти-
чоний малоросі (бо
мистецтв) зрізалися мите-
цтва в Мостів трансо-
ні і вона ставши кра-

ред сірстою і неоригінальностями і в мене, як і Прикро, що багатовіковий і бржує цього «композитора на мистецтво української пісні» і «естро української пісні».

Кажуть, що композитор ставлять який здивуєтись своєю джерельно-п'ясткою мелодією України.

Володимир Івасюк теж займався літературою. Це він зробив кінь те, що

Не обходилося без заздрості і пізнання, вже з боку відомих композиторів.

Різне говорили задрізняки про Володимира Івасюка: і те, що копіює народні мелодії, і те, тексти пісень написали не ми, а його батьком-письменником. Але під час зйомок документального відеофільму «Володимир Івасюк. Смерть і життя» Михайло Гринорич — батько композитора — показав нам вирішальні від часу значущі моменти творчості Івасюка.

акуратним почерком. То Володимир почерк, то різні текстові варіанти «Червоної рутки». Митицьк годі й казати, який спускання пострілів образ, оту єдину пісню інтонацією, яка зго-
лошено обіцяється в душі вапного на-
пирокій розлого й і щиро, як майо-
теплий дош на моголу озимку

В. Івасюка — то суцільна загадка. Позитора, хто часто з ним спілкує, накласти на себе руки. «Та й доліс під Брюховичами (там знайшовтвого митця. — В. К.) неблизька, а з Чернівців Галина Тарасюк. — сдумати, відомити від страшно-випити».

обити з собою. Ось відома ворожка коли ми знімали відеофільм про сказзали: сего чоловіка, себто ком-всі подробиці трагедії знає одна ллякана і боїть-ся відкрити страшну з часом скине з себе пута страху і я не чекаю?

із Москви, композитор сказав у
квітні Григоровичем: «Мені зда-
ється весь час переслідує страх
пеліканістю. Цей благородний страх
ідеї свого зв'язує з історією».

сучасним музичним ремісникам
«Благодного страху», який змінив
Олімп, назавжди поєднав Ма-
впейським і людським.

тор любив повторювати: «У мене — переможець». Він здивував нас речистою піснею, ми повернули наші Університетські обличчя.

тисся у медичному інституті. Але не
практикою, хоч мав диплом лікаря.
Ізачин більше. Він став цілителям
безсін'ятства страшним струпом
закопаний народ.

безпач'ятства своїми піснями, які
з вюрдинською свяченою водою.
бобі до своєї землі, до рідного на-

Людмила КОХАНЕЦЬ,
Сергій КОВАЛЬЧУК (фото), «Голос України».

Портрет для мамы

«Метробуд». Тут не чекають, як у якого віку: хочеш потрапити до сіву якого хоч з молодшої групи дитини, зробиш: ти усього чотирьох років, і поділишся: краса! Як триох предметів — хореографічного мистецтва. Якраз того, що для підліткового вікна. Між переважає метробудівці, майже мають удома належні умови для того, де не оксфордська вимова, а радше промову чужого підлітка, а саме, у захід підліткового м'єса, поступовіше бля з пими діти.

удожники подарують мамам. І мав це ти? І ски чл донька скромно
дуард Вікторівич...
творчої секції Е.Межул із своїми

ЛАТВІЙЧУК (4,5 року).

A black and white line drawing of a young girl with a ponytail, wearing a dress, pushing a stroller. A baby is visible inside the stroller.

Олександр ВАШКАТОВ,
журналіст

До підсумків виступів українських олімпійців у Лідсехаммері

...функціонерів уведи в оману керівників країн, українських і міжнародних спорту. І не випадом, ідею наших атаманів була заштити їхніх ролей радянському олімпійському комитеті: доморослі радники не підказували їх на амфитеатр, які розв'язують їх. Це не підстава — все спокійно життя.

Тепер нам необхідно пропонувати задовольняти таким фактом першої появи українських спортсменів на зимових Іграх як семістийся олімпійський візирок, довжина, що... за протомних протів Іхніх місць в олімпійському зазначенні... надати місця. Сате записався... наяву присутність у величю спортивного світі. Та чому ж моральності у тім випадку для українського народу, послання якого на зимові Іграх (нехай і в складі Бірюків Союзу-неблизька) відбули на останній сорок років... повод чотирьох медалей, величезну кількість в спорті на Іграх зимових майбутнього на Іграх...

Але ж є ще й економічний аспект соціальної проблеми. Згідно з даними Держстатистики, в Україні в 2013 році було зареєстровано 11 100 підприємств, які займаються спортом. Це означає, що в Україні є величезний потенціал для розвитку спорту. Однак, на жаль, більшість з них є неформальними та не мають належної підтримки з боку держави. Це призводить до того, що багато підприємств, які займаються спортом, не можуть розвиватися та конкурувати на міжнародному ринку. Тому, на нашу думку, одним з напрямків розвитку спорту в Україні має бути створення належної підтримки з боку держави для підприємств, які займаються спортом. Це може бути зроблено шляхом надання їм фінансової допомоги, а також шляхом створення належної інфраструктури для розвитку спорту. Лише так ми зможемо досягти успіху в розвитку спорту в Україні та зробити його важливою частиною нашої економіки та суспільства.

1993 року на голодному пайку валютних державних банків України, які опинилися в руках команди України з виді-

спорту, що досі приносили славу нашій державі — в художньої гімнастики, фехтування, акробатики, важкої атлетики, ряду спортивних ігор. Через це на багатьох європейських турнірах наші атлети змушені були добиратися — мало не добувши! — автобусами, що аж ніяк не сприяло успішності їхніх виступів.

Невже дружина кинула спортсменів напризволяще? Та ні, кривдять НОК України Валерій Борово з гордістю заявляв на останній генеральній асамблеї Національного олімпійського комітету, що уряд у 1993 році виділив Мінкульту спорту мільйон доларів. Це не враховуючи багатого

Вислідом припущення, що лезова частка цих копій (якщо належить, не зайвих у нашій дорамі) пішла на підготовку до Німеччини саме тих спортсменів, які й займали на XVII зимових Іграх місця в другому, третьому десятках і далі. Адже команди, бобслеїсти, гірськолижники, стрибачи в трампліні, дзюдоїсти під гаслом «Бі-бі-бі, на згадку і славу» А. С. Шереметова, який

бути вважени спротивним формам воєнної діяльності та зменку міжлітійського року стартували на десятих передоділітійських змаганнях. Проводилися етапи розгратулу Кубків світу, ікні відбіркові турніри на змаганнях літійних і гірських бавих Швейцарії, Австрії, Італії, Німеччини, Сполучених Штатів. І, звичайно, відставали туди кандидати в олімпійці не автобусами, а громадським своєю вошу на во собі вольотині.

І бав значення непристукних для журналістів

конторісмі на ці поїздки ринику заявляв, що атлетам усіх інших видів спорту, разом з узятих, і не силлявс протягом року валютні асигнування, отримані майбутніми невдахами Ліліанамсера. Якої шкоди це завдає розв'язковій «незаконних»

Нижиний Олімпіадад найменше не сподобалися 6 величезна розмальована спорту П'єр де Кубертін, який запропонував ігрову галузь «де переміг, а брехня загинула». Найбільше суцільного олімпійського салону, який він запропонував, існує, та він собі ще життя брахмани гарячі тільки і думок дають!

Проте так чудово надумали викласти даною вже перетворення в «жестів» супермодерно анастотизованих програм, що навіть несподівано вийшли з-під руки місія побудувати «Бельгійку». Існує справді галандська протестово-воєнна підтримка підтримує рекламоданців, які одержувати мисливий прибуток, — адже телешоу-шоу, як і будь-який інший, не може бути без реклами. Товари і послуги, якісних користувачів зацікавлені в надійливості на світі атлети. Потужно отримують учасників Олімпіади національні уряди тих країн, які можуть розраховувати на унікальні спортивні «ніж» і виступи на міжнародній арені. І навіть якщо виконавці гімнази на честь переможців Ігор обіймають замість політичні дивіденди.

Вісисто, навряд трапляються команди в атлети, для яких «світло» і «світло» є самоціллю. Вони не претендують на медалі, не вступають до боротьби між національними, не ставлять на меті «виклинути спортивного протесту» — на браконі таємно. Або, скажімо, боси

Могли собі дозволяти безтурботно олімпійський прогукуні у посланнях України на Іграх? Переможцям, що не могли. Країна з 60-мільйонним населенням і високими спортивними рекордами зазнала очевидних втрат, коли її представники оминувалися з третьою-четвертою десятками серій вибухалюльки. Во ж не поспокійити спортивних істориків, які вважали б це ганьбою. Але в Україні, де чимало, що довів роки від України як союзнаї республіки і не чекав нікого ударного розвитку диким, гірсько-лісних та інших змагальних дисциплін — Росія, Казахстан і Білорусія успішно «закиривали» ці діди у збір

А скільки було проголошено гучних слів щодо престижності нашої участі в зимових Іграх, скільки було роздано обіцянок щодо цього! Казенний оптимізм спор-

Люджмил МІКІТЮК, «Голос України»

«Дах», від якого поїде стріха

Музика — найабстрактніша з мистецтв. Вона дарує своїм слухачам свободу, якої не мають інші мистецтва. Такий тут свобода — не услаблена необхідністю, а справді свобода. І жоден кодекс не може притягти її за це до відповідальності. Цюга, зявляючи, при бажанні можна наладити діалог, стосуючись з суспільством; часом стати ауратором міжнародного конкурсу, мати власні рецензії на належних мистецтві, загальноприйнятні знання і колорити зали. Одне слово, в музиці можна робити кар'єру, й вона музика від цього не перестав бути музикою. А можна бути великим музикантом і грати в підземному перекоді. І це незалежно, кого це прецікава дама, Музика, знавша свого законним чоловіком, а кого — коханцем.

Кирило Стеценко — знайомих з різними дамами, але ця його цікавила найбільше. Він вважає, що французька музика — це спілкування з Я. Я. немцями — Я. з Космосом, язиритицями — Я. з Аїдою, російська — Я. з суспільством, а українська — тех Я. з Я. але перше Я — іттане, а друге — абсолютне. Для нього, музичне Я — композитора, який виник з дами сотні народних пісень і напівна не один власний твір, український ментальний пологав в курсуванні між двома, стаціонарним нарядизмом і мазохізмом.

Реклама

Canon копіювальні апарати
Canon NP1215(A3), FC330
ксерографічні А3, Е30
лазерні принтери
картриджі для всіх HP LJ
сканери, плати намяти
Moulinex СВЧ-печи (от 17 до 34L)
телефони, комп'ютери, кофеварки, пылесосы
защитные экраны, утюги, электроприборы
калькуляторы, электрофорфорники

«Система-Р»
Киев, Турбинская 71/75, к.420. (044) 269-1466, 269-16-95,
6. Дубиня Наровла 14, (044) 269-14-66, 269-87-12

А тепер, віддавши належне нарядизму, перейдемо до мазохізму.

— Кирило, від ідеї жінки?

— Це ідея мінималізм. Часом він пережидати інтенсивно, а часом зовсім відсутній. Часто жінка як ідеї не існує... Чи ставлять я до домінування? Кляні Існує Інтенсивне уваження ідеї, ага, тоді з'являється бажання його підпорядкуватися.

Ось так він винятково важливо стратегічно таємничо! Іван Кирило перебував в стані паспартівної ді і медитувати лише в вітальні від проєктів час. Але нас з вами, щоб читати, він теж ага ідеї мінималізм. На слова Олександра Дориченка. Вершини абсолютної свободи підкорюються як музиці, так і коханню.

Головний проєкт Стеценки вимагає від нього стану ді, стратегії в війні. Це фестиваль. «Нові зрізи старшого року», аналогічний американському «Греммі». Настав час офіційно й фактово визначитися зі своїми кращими рок, класик, поп, бара, джаз, фольк-виконавцями, композиторами і так далі. Але для цієї мети, ризикуючи (колоніальний початок) з космічною моделлю ризикуючи віддавати заступництву і науку. Тут Україна отримує власних поновити «зірок». Теоретична національна еліта як інтерв'ює аніме в суспільстві, як умова самотовити.

Як усі ділої дає в свій крайді, Кирило дуже скоро відкрив, що совкоєскі житті-бутия викликало в чоловічій безвідповідальності, а в жінці, яка мусила ставити на ноги дітей, татівка, заступництво відважливості. І вербує під дах своєї фірми «ААХ» алярчирі й спроектовані жінки мінималістські таланти.

До речі, 7 і 8 березня спеціалізи для жінки, які люблять танцювати, на УТ-2 відбувається прем'єра двох перших частин музичного театру Івана Стеценки «Ступа», знятого на Українському телебаченні творчому об'єднанні «Післяднішній майдан». Автор і ведучий стверджує: ступа — це першою академією цивілізації. Комплекс Ступи (жінка постоєс) і Товариства (колоніальний початок) з космічною моделлю ритуально-правничого танцю перемішати намого Всесвіту. В усюкому разі для українців, коли він хоч трохи філософ. Автор апевняє, що від «Ступи» походить таї починати, як «виступати», «інстутути», «інстутати», «стутури», «стутути». Тобто танцювати. Власне, танець — однією жіноче заняття, якщо підійти до нього філософськи.

Стріляючи змичити Валентина Цербо, ми не маємо права забувати, що в більшості наших олімпійських дисциплін наші спортсмени були непомітними аутсайдерками.

Виступаючи в 32 номерах олімпійської програми а 61, українські спортсмени в першому десятку змагальних дисциплін опинилися 9 разів, у другому — 16, у третьому — 3, у четвертому — 6, у п'ятому та шостому — по 2 (це кіляма наших учасників стартували, але до фінішу не дісталися). А багатораз в цих межах Ліваліамерами було одягнено місце на «ефективні пошати та поблуту влого».

Висловлюю вимовлені припущення, що «помилки в прогнозі» мали в основі тверезий розрахунок. Якщо олімпійську валу збірку формулами і спортсменами, які реально претендували на помітні ролі в Ліваліамері, склад команди добирали з ігрові стільки офіційні татівки. Але ж тоді шлях до Норвегії (і, головна, на численні передолімпійські змагання в Швейцарії, Австрії та ін.) було б заважко для більшості спортсменів і, отже, несподіваним.

Хвалючі прогнози стосовно досягнень української команди в Ліваліамері були на руку і керівникам Міністерства в справах... і діячам нашої НОКУ. Якщо несподівано з'явиться десятка спортсменів, з ними ніяк не відпаде б відради на ігрові стільки офіційні, аніж усіх осіб з номінальними спортивними здатностями, скільки хотілося.

В п'ястку українська делегація на XVII Олімпіаді жистовила своєрідний рекорд — з кожного спортивного виду була представлена мінімум двома спортсменами, наприклад у 2-4 «середньоміжних». А загалом не співвідношення на Іграх було цілком інше: 1985 спортсменів супроводжувало 1805 офіційних осіб. Звичайно, саме Україна могла дозволити собі кадрові надмірності, адже у нас вилізли з команди 10 осіб.

Так, у Ліваліамері ми спробували взяти не якішня, а цілком — з відомими вже результатами для престижу України. Родивши собі сестрам змагань інші спорту не вважали серйозним, спортивний департамент і НОК України ризикнули майже повністю зосередити всі сили та засоби на підготовці, скажімо, фігу-

«Все це було ніби вчора»

Леонід БУРЯК, заслужений майстер спорту,
головний тренер ФК «Ніла» /Тернопіль/

1. Після одного з тренувань за компанію разом із Олегом Блохіним зайшов до Життєвого палату культури, де тренувалися гімнастки «художники». Олег там мав справи, а я тим часом прогулювався у вестибюлі. Там і побачив П. Вона була висока і тоненька. Напрошувався лише одне порівняння — берізка. Вродливе обличчя, довге каштанове волосся. Красуля.

Минуло кілька днів, але квіч не міг забути незнайомку. Тренувалася. А коли стали сипіти й невдоволення, пішла на переговори з публікою, щоб автентифікувати мамі й Одесу. Проходять підземним переходом, раптом знову побачив ту саму «художницю». Зустріч була така несподівана, що я розгубився і лише кинув їй. І вона відповіла. На першому жорстокому пункті зустрілися знову, вона теж кудись телефонувала. Поділюючись — Жяппа.

Одесу у цей тихий, м'який. І ввечері іскорки в зведених очах... Яка вона чарівна!

Відомі ми разом, підлітково і дорослішими нашими діти — Андрійко та Оксанка.

2. Треба ще в Києві опинитися цього дня. Адже постоєс березня починається друге коло чемпіонату України, змагання в Швейцарії. Якщо потрапило до дому, своїй підставі обов'язково подарує найкращі квіти і ще щось істотне. Звичайно, можу й картоплю підмажати, і каву зварити. Але конкурувати а Жяппою а куліарії на наявжоса.

3. Анекдоти таких є безліч. Головне, що квічка, як правило, дотепніша, кмітливіша, винахідливіша, ніж чоловік. І це реальність.

Російські мінки!

Як обиди, редку вас, мінималістичні татівки і не зупити зрозуміти. Вчорашній зарок. Якому знову виникли вчорашні побутти і чорні вчорашні. По вчорашній обиди зрозуміти.

рестів та біатлоністів, які мали найкращі шанси відзначитися на Іграх. Віктор Петренко, наприклад, скакрав кількама журналістами, що йому доводилося йскребом у руках усувати недарливі загнаних ялоку а Одеському паладі спорту. То чи не краще було валоту, подорожувати, припустимо, на паролімпійських ігровіах бобсїєстів ітреккінах курортних, витратити на промодення тренувань фігуристів у тих країнах, де олімпійському чемпіонату не доводиться працювати за себе й а то до недоброго халопца, котрий у нас крутить березню залявальною машини! Може, я не скривлю б годі у Віктора прикрого артаги в технічній програмі, що не дозволяло йому дозвигти до медаль...

З гіркістю фіксуємо неупієні українських спортсменів на вчорашніх Ліваліамері, критикуючи саму компетенцію наших учасників а XVII Олімпіаді, і в жодному разі не беру під сумнів необхідність виступати атлетами України на наступних змаганнях Іграх. Та для цього слід скласти — а урахування наших економічних, кліматичних, кадрових реалій — цілову програму розвитку і країни змагань видів спорту. А поки що, як жалі, такої програми немає.

Колі на базалі, що вже існують в Карпаттах та на піаніоні України, під силу нам буде здійснити капітальне обмодування Ліваліамері, гірськолижних, біатлонних і обиди зрозуміти в повнімичи змагального досвіду на олімпійських вчорашні — та ще й від наглядом довержати функціонери... Живя, як квітень дозволить.

Від редакції. Ми запрошуємо до розмови про уроки Олімпіади в повнімичи журналістів і журналістів, які мають іншу точку зору.

